

KVINDEN OG SAMFUNDET.

Udgivet af

Dansk Kvindesamfund.

Nr 40.

Kontor: Nørregade 33, St.

12. Oktober 1901.

Udgaar hver Lørdag.

17. Aarg.

Koster 50 Øre Kvartalet.

(+ 9 Øre i Postpenge i København.)
(+ 11 — — i Provinserne.)

Enkelte Numre 5 Øre.

MARY STEEN,

kongelig Hoffotograf.

Amagertorv 4, 3.

Dansk Kvindesamfund.

De Kredse, der endnu ikke have betalt Medlemsbidrag for i Aar til Fælleskassen, bedes indsende Beløbet inden Oktober Maanedes Udgang til Kassereren,

Frida Schmidt,
Sankt Knudsgade 24. Odense.

„Pauline Worms Minde“.

Af ovennævnte Legat uddeles paa Pauline Worms Fødselsdag, den 29. November, 3 à 4 Portioner til Bøghjælp for Lærerinders videre Uddannelse.

Ansøgning med Anbefaling og med Opgivelse af, hvilke Bøger der ønskes, sendes til Frk. Anna Hjort, Østersøgade 104, 3. Sal, inden 15 Novbr.

A. Bruun. J. Falbe-Hansen.
A. Hjort. K. Frederiksen
J. Pontoppidan.

„Kvinden og Samfundet“ kan overalt bestilles paa Postkontorerne samt paa Bladets Ekspedition, Nørregade 33. København.

Nye tiltrædende Abonnenter paa »Kvinden og Samfundet« kan, naar de tegner deres Abonnement i Ekspeditionen paa Nørregade 33, faa udleveret 2 halve Fribilletter til Panoptikon. saa længe Forraad haves.

Redaktionen træffes som Regel hver Mandag og Torsdag Kl. 12—1 paa Kontoret Nørregade 33, St.

Artikler, som ønskes optagne i det først udkommende Nummer af Bladet, maa være Redaktionen i Hænde senest Mandag Morgen.

Ekspeditionen, Nørregade 33, St., aaben hver Dag Kl. 10—7.

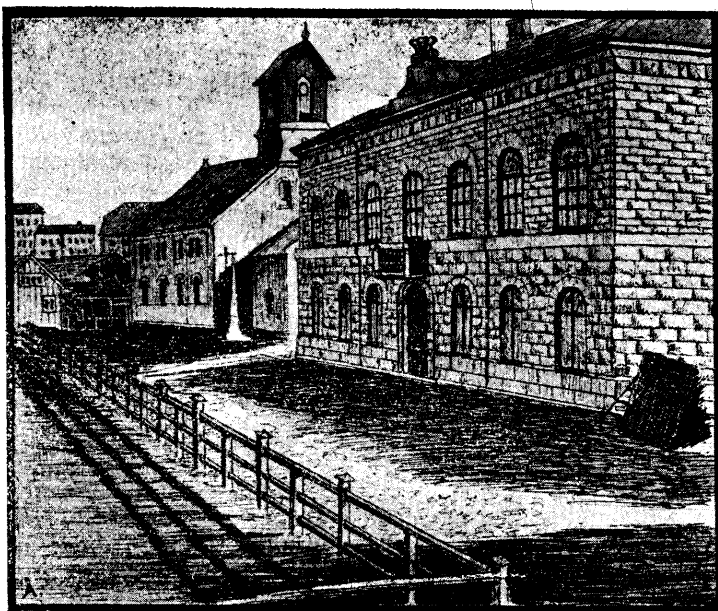
Annoncer til Kvinden og Samfundet bedes sendte under Ekspeditionens Adresse.

Annonceprisen er: Forsiden 20 Øre, 3die og 4de Side 15 og 12 Øre pr. Petitlinie + 10 % for mindst 6 Ganges Indrykkelse. Løbende Annoncer Aaret rundt 15 % Rabat.

Klager over Uregelmæssighed i Forsendelsen bedes stillet skriftligt til Postvæsenet — hjælper dette ikke, da til Bladets Kontor.

„Kvinden og Samfundet“ faas i Kioskerne.

Aktuelt Spørgsmaal.

Althingsbygningen i Reykjavik.

Reykjavik —

Set syd fra, saadan lidt fra Bakken, hvor man har Kirkegaarden med dens mange monumentale men ikke altid lige smagfulde Mindesmærker paa venstre Haand og Byen mere tilhøjre, ser vi straks den lille Sø, hvorover man om Sommeren lader Riffelkuglerne pibe, naar man skyder til Skive, og hvorpaa man om Vinteren løber paa Skøjter; Kirken er let kendelig paa sit lille Træspir, iøvrigt er hele Kirken af Træ og indvendig temmelig rummelig til de ikke mange Tilhørere, der sædvanlig møder; lige over for den ligger Islands fornemste og største Bygning, Althingsbygningen, over dens Tag ser vi den ypperste Embedsmandsbolig, Landshøfdingens, og paa Græsplænen foran staar der en Flagstang; lige over for Søen paa Bakken ligger en to Etages Bygning med Frontespice, det er Islands lærde Skole, de øvrige Huse i Byen ordner sig i skøn Forening. Købmændene holder særlig til ved Havnen, Embedsmændene, og dem er der mange af i Reykjavik, nærmer sig mere Althinget, der fornemt har trukket sig lidt tilbage bag en stor lægteomgærdet Græsplæne, hvorpaa Thorvaldsens Monument gør et overordentligt smukt Indtryk.

Fjorden selv er fredelig og venlig, og paa den anden Side af den ligger de snedækte Fjelde.

Selv om man i Dag har umaadelig travlt med at rulle, køre, trække og hale alle de mange ankomne Varer op ad de lange, skraatliggende Landgangsbroer ved Havnen, eller rettere sagt Rheden, er her dog saa stille, at Tummelen i en sjællandsk Landsby forekommer mig større.

Jeg gik ud af Byen i nordlig Retning, forbi Møllen, forbi de mange smaa Træhuse med »Smidur«; ja, man maa nu ikke tro, at der er et uforholdsmæssigt Antal Grovsmede paa Island, men man »mager« ikke Sko og Sadler og andet godt her paa

Øen, man »smidur« det altsammen, jeg maa formode, at det saa bliver mere solidt end hjemme. Forbi disse »Smidiuer« kom jeg altsaa, nød paa Vejen den fine Parfume af Klipfisk og Faareuld i Forening og kom ud paa en virkelig udmærket Landevej, én af de faa gode, der overhovedet kan findes der, og denne Landevej fulgte jeg.

En Mils Vej fra Byen fandt jeg, ledet af Instinktet og en opstigende Damp i det fjerne, de varme Kilder.

Vandet, der flød i den lille, smalle Strøm, kom koldt fra de fjerne Højder, blandedes med det koghede Vand, der piblede ud fra Bækkens Bredder og Bund paa dette Sted, og den omsigtsfulde Moder Natur havde derved skabt den fortrinligste Vaskekedel med evigt rindende, varmt Vand for de halvhundrede Piger og Koner, der højt opskortede nyder Tilværelsen med at vaske og skylle Tøjet for Reykjaviks og de paa Rheden liggende Skibes Beboere.

Paa Tilbagevejen gik jeg op paa en Bakke; en dejlig Udsigt var der herfra over Fjorden og over Fjeldenes Sider, men mistrøstende var Udsigten over selve Bakken, en øde Stenmark, hvor det sparsomme Græs havde søgt Vej til den sparsomme Sol mellem Stene og smaa Klippestykker, uddød synes Naturen at ligge her; selv de frodige Græsmarker bestaar kun af Tuer, bløde og elastiske, hvorimellem Vandet fra Sneen søger Vej.

En Bondemand kom galopperende forbi mig paa Vejen, det lange uredte Skæg og Haar fløj om Ørene, og Benene dinglede langs Hestens Sider; mere sindigt og roligt fulgte et Par Piger med Benene strittende til hver Side i tykke forsvarlige Uldstrømper og med Kjolevæsenet solidt anbragt under de brede Bagfjerdinger.

— Kirken er, baade hvad det Ydre og Indre angaar, beskeden og net, beskeden, val ogsaa en islandsk Prædiken være, siges der, den læses

op af et Stykke Papir og holdes ikke. Althingsbygningen er stilfuld, om just ikke islandsk Stil, men stilfuldt er Trærækværket, der omgiver Pladsen foran, just ikke.

I Althinget er tavst i Aar (skrevet for et Par Aar siden), ingen hidsige Taler høres, thi der er ingen Samling i Aar; ellers strides og kives der her som i alle andre lovgivende Forsamlinger hele Verden over. I den store, smukke Sals udskaarne, læderbetrukne Stole har 24 Thingmænd foruden Præsident og Landshøfding Sæde, i den lille Sal er der Plads til 12 Overthingsmænd.

I Bygningen findes en lille men udsøgt Malerisamling, og øverst oppe er der et meget interessant Museum for islandske Oldsager, særlig er der en overordentlig dejlig Samling islandske Sølvsmykker; den islandske Guld- og Sølvmedekunst har jo staaet paa et ganske overordentlig højt Trin. Af andre Oldsager findes der et gammelt Højsæde, der er en stor Prydelse.

Bibliotheket er forholdsvis rigt, vel omtrent 50,000 Bind, fortrinsvis af islandsk og romersk-græsk Literatur, men der er selvfølgelig ogsaa meget andet og en stor Del nyere Literatur.

Jeg beklager, at Tiden var for kort til, at jeg ret kunde bese disse Samlinger, der ere saa meget værd.

Med sædvanlig islandsk Gæstfrihed var jeg indbudt paa en Velkomstdrik og saa her vistnok Islands smukkeste Kone, granvoksen med stærkt Ansigt; statelig men vennesæl bød hun Haanden, og venlig lød hendes »Seylir« — Gudsfred. Ved Odin, smuk er den islandske Kvinde-dragt.

Der er iøvrigt en Fornøjelse her at se det sunde og raske Udseende, enhver paa Island har, nervøs Blegthed og Blegspot ser man ikke noget til, Sundhed lyser af hvert Aasyn.

Trods alt elsker Danmark Island som sit eget lidt trodsige og vilde Barn med dets stolte Drømme.

I de sagnrige Drømme lever jo Islænderen, ung og gammel, lærd og ulærd, Sagaerne er for ham alt; dem kender han udenad, dem læser han og gentager de lange og de mange mørke Vinteraftener, de er for ham hans kæreste og stolteste Eje. —

Hvad er Dansk Kvinderaad?

Vi hører saa ofte et Spørgsmaal om, hvad Dansk Kvinderaad egentlig er, at vi tror, det er rigtigt, at vi i Henhold til en elskværdig Opfordring fra Redaktøren af »Kvinden og Samfundet« søger kortelig at besvare det.

Dansk Kvinderaad stiftedes d. 5. Marts 1899 af 7 forskellige Kvindeforeninger, hvortil senere flere andre har sluttet sig, saa det nu tæller 15 Foreninger. Kvinderaadets Formaal er at fremme Kendskab, Forstaaelse og Samarbejde mellem alle danske Kvindeforeninger, der virker for humane Øjemed, at danne et Bindeled